

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

57. Hoc peculiare fuit Sanctis, semper coram Deo ambulare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

hominis presentia, eo usque valet, ut qui in aequali natura conditione constitutus sit, propter dignitatis tamen excellentiam turbatum alicujus animi morum possit comprimere, qui non tandem hoc facilius futurum existimandum est, si alicui persuasum sit, Deum cogitationes suas omnes respicere? si quidem longe melius perleratur corda, & renes Deus, & motiones animi pervidet, quam ea, quae oculis subiecta sunt.

A sicut dies illuminabitur, sicut tenebra ejus, ita & lumen ejus. Incorporeus ille cum sit, & susurrus, & aspectus, & cogitationum, atque intentionum cordis relictis intimus, atque arbiter semper assistit. Insuper: Impie in sponsum contumeliosa est, quod hominum plus esse verecundam, quam ipsius faciem judicat, quando ante illorum oculos, ne existimationem suam foederet, inducens aliquid agere non audeat: sub ejus autem obrutibus, qui praesto semper est, sine ullo pudore gerit omnia. Quasi igitur praesente sponso, & inspestante omnia, aut audiente virgo se habebit in omnibus.

Pf. 138. 11.

Virgo percontumeliosa Deo, quae homines magis, quam illum metuit.

L. de vera virg. ad Laurentium Melit. Episc. Virginum custodia.

B Idem alibi: Caveat virgo, ne aut aspectum, aut motum, aut sermonem suum affectu minus pudico in quempiam ferat, motusque omnes & animi, & corporis in sponsi sui servitium redigat: ubique enim ille ejus intuetur cor, & motus omnes diligenter ille omnia rimatur, & discit, non ea solum, quae mortalibus patent obrutibus, sed quae intimis animae recessibus latent, ipsiusque oculos nulla peccatricis conscientiae latebra unquam effugere poterit. Nam illae quidem, quae mortalibus viris copulatae sunt, quoties ad id nequitiae proruperint, ut adulterii scelus perpetrare gestiant, virorum ingressus, atque exitus sollicitè observant, aspectus illorum, quantum licet, custodiunt. At verò Domini sponsa, cum ejus obrutibus, neque praesentiam queat effugere, omnia in eius oculis gerit. Quapropter scire oportet virginem, quod si ve sola aliquid loquatur, in sponsi aures loquitur, si ve sola quippiam agat, hoc ille diligenter intuetur, si ve cogitat quicquam, hoc in ipso cordis motu citius ille cognitam, & exploratum habet: faciet enim, inquit, quispiam in abditis, & ignorabo? Et quomodo? *Qui plantavit aurem, non audit? aut qui sinit oculum, non considerat? qui docet hominem scientiam?*

C In Gen. Ioseph ad mulierem illam advireram: *Quomodo possum hoc malum facere, & peccare in Dominum meum? Septuag. Et peccabo coram Deo? Quam lectionem premens Ambrosius: Pulchra, inquit, ratio, quod nec beneficiis Domini esse deberet ingratus, nec occultum posset esse peccatum, quod Deo teste committeret.*

Gen. 39. Praesentis Dei recordatio Iosephem ab adulterio retinebat. Sept. Amb. l. 1. c. 2. de Iob, & vita beata.

Hoc peculiare fuit Sanctis, semper coram Deo ambulare.

PUNCTUM LVII.

D Hoc ceu compendium, & summam perfectionis docuit Deus ipsum Abraham, cum dixit ad eum: *Ambula coram me, & esto perfectus.* Vbi notandum, quod ibi, esto, ut in plerisque aliis Scripturae locis, ponitur pro, eris. *Accedite ad eum, & illuminamini.* Psalm. 53. Hoc est, *& illuminabimini.* Ibidem: *Gustate, & videte, quoniam suavis est Dominus.* Pro, *videbitis, quoniam suavis est Dominus.* Sic Psalm. 43. *Vacite, & videte, quoniam ego sum Deus; id est, videbitis, quoniam ego sum D E U S; imperativum scilicet praesens pro futuro, ad ostendam, ac significandam infallibilitatem successus.* *Ambula coram me, & esto perfectus, hoc est, coram me ambulando*

E *per-*

Praesentis Dei cogitatio perfectos facit. Gen. 17. Psal. 33. Psal. 43.

Pf. 93. 9.

Ecclesi. 23. 26.

perfectus eris, idque tam certum est, ac si A
 iam sis perfectus. *Ambula coram me, & esto perfectus.* Cajet. Hujusmodi enim ambulatio ducit ad perfectionem, unde scriptum est: *Beatus vir, qui in sensu suo cogitabit circumspeditionem Dei;* hoc est, ad beatitudinis perfectionem, ac sanctitatem pervenit hoc exercitio considerationis circumspeditionis Dei, quod Deus semper omnia circumspiciat. Idipsum David confessus est: *Et ero, inquit, perfectus coram eo, & custodiam me ab iniquitate mea, & restituet mihi Dominus secundum justitiam meam, & secundum munditiam manuum mearum in conspectu oculorum suorum.* q. d. Si custodiam me ab iniquitatibus meis, id erit, quia cogitabo Deum me videre, si quid juste agam, id erit, quia considerabo Deum me suis oculis aspiciere. In summa *Perfectus ero coram eo.*

Hoc cum Deus admonuit: *Firmabo super te oculos meos.* quasi dicat: *Et tu firma in me oculos tuos.* Sic ferè August. ibidem: *Non à te auferam oculos meos, quia & tu non auferes à me oculos.* Pagn. *Consulam tibi oculo meo.* Geneb. *Instruam te in via hac, qua gradieris, firmabo super te oculos meos,* id est, viam justitiæ te docebo, per quam gradi debeas, monstrabo tibi justam vivendi legem, & rationem, sive interiore inspiratione, sive exteriori doctrina, ceu magister morum, qui Principem in omnibus observat, & in omnibus ab eodem observatur. Unde oculi magistri sunt super Principem, & Principis ad magistrum. Camp. ex Hebr. *Figam in te oculos meos, & in Paraph. Studio-* *ssimè observabo te oculo proprio.* Felix: *In-* *nam super te oculo meo.* q. d. ad oculum semper respicias, ut vel nutu oculi erudiaris. *Et esto perfectus.* Græcè: *Esto ir-* *reprehensibilis.*

Ambula coram me. q. d. Quoniam hæc vita est via, cave, ne passum efferas nisi coram me. Pedem effer: sed oculos ad me tolle. Vive, conversare, tracta, sed coram me. Loquere, cogita, fac, sed quicquid cogitas, quicquid loqueris, quicquid facis, sic coram me. Time, ama, coram me. Manduca, dormi, labora, jejuna, eleemosynas tri-

bue, omnia coram me: si imperas, coram me: si ministras, coram me. *Vivit Dominus, in cuius conspectu sto.* Alij: *Coram quo ministro. Ambula coram me.* Heb. Hebr. *Vive coram me,* ut quodlibet vite momentum sit coram me. Ut enim nullum est momentum (ut rectè ait Bern. aut quisquis pius Author est libri Meditationum) quo homo non utatur, vel fruatur DEI bonitate, & misericordia: sic nullum debet esse momentum, quo cum presentem non habeat in memoria. Hæc Deo gratissima est.

Ambulavit Henoch cum Deo. Sept. *Placuit Henoch Deo.* Hac potissimum Noë tantam perfectionem adeptus est: *Noë vir justus, acque perfectus. Quo medio? Cum Deo ambulavit.* Hac illi ad tantorum meritum culmen pervenerunt. *Ambula coram me.* Ambros. *Emerere in conspectu meo.* Quasi non possit semper non mereri, qui in conspectu Dei semper est.

In omnibus ergò oculi ad Deum figendi. Figura justorum animalia illa mystica ante thronum Dei: *Et plena oculis ante, & retrò.* Mirum est oculos circum-

quaque habebant, oculos in pedibus, oculos in manibus, oculos in auribus, oculos in labiis, oculos in oculis, plena oculis intus, & foris, ut nimirum mysticè servus Dei semper coram Deo, & oculo in Deum intento ambulet, operetur, audiat, videat, loquatur, cogitet intelligat, amet, plenus oculis intus, & foris, ut ne gressum moveat indignum divina presentia; verbum ne dicat, oculum ne ele-

vet, &c.

Iusti epulentur, & exultent in conspectu Dei, & delecentur in lætitia. q. d. Manducant, bibant, lætentur, sed in conspectu Dei: Gaudeant, patum abfuit, quin dixerim, saltent: sed coram Deo, in conspectu Domini. Certè non manducabit plusquam opus habeat, qui manducet in conspectu Domini, &c. non lætatur in inepta; & vana lætitia, qui lætatur coram Domino.

Iusti nullo unquam tempore Dei presentiam amittunt. *Oculi mei semper ad Dominum,* id est, omni tempore, & in omni negotio. Ubi notandum id, quod

Cajet. ib.
Ecl. 14. 22.

2. Reg. 22.

David ex consideratione presentie Dei perfectus.

Psal. 37.

D. Aug. ib.

Pagnin.
Geneb.

Camp.
ex Hebr.
Felix.

Græc.

Gen. 17.
Abraham omnia coram Deo facere iussus.

Bern. Medit.
6. 6.

Gen. 5.
Sept.

Gen. 6.

Gen. 17.
Ambros.

Oculis plena animalia figuræ iustorum.
Ezech. 2.

Psal. 67.
Presentie Dei
cogitatio motiva
lætitia.

David presentem Deum semper cogitabat.
Psal. 32.

Psal. 13.

subdit Proph. *Quoniam ipse eveller de laqueo pedes meos.* Possit aliquis dicere: Opprteret habere oculos ad gressus, ad videndum scilicet, quid agendum, quomodo agendum, &c. Ne dubites, inquit David, oculi tui sint semper ad Dominum, quoniam ipse eveller, &c. *Providebam Dominum in conspectu meo semper, quoniam à dextris est mihi, ne commovear, &c.*

Plin. L. 22. c. 21

Plin Heliotropij miraculū sēpē diximus cum Sole se circumagentis, etiam in nubilo die. Tales sunt justī, &c.

2. Thes. 5.

Nec solum die, sed etiam nocte, vel dormientes justī stant in Dei præsentiā. Apolt. *Sive vigilemus, sive dormiamus, simul cum Christo vivamus;* hoc est, coram eo non solum vigilemus, sed etiam coram eo dormiamus.

Orat sine intermissione, qui semper cogitat Deum præsentem.

Hæc est perpetua illi oratio, de qua Dominus: *Oportet semper orare, & nunquam deficere.* Hujus mundi hominibus hoc difficile videtur, quiniam d' impossibile, sed servis Dei videtur facile, stant enim ubique in Dei præsentiā, & hæc est continua oratio: sive manducant, sive bibunt, sive dormiunt, semper stant in Dei præsentiā. *Insuper, & usque ad noctem increpuerunt me renes mei.* Vel nocte isto, o Domine, in tua præsentiā, &c. & etiam in somnis resisto, &c.

Psal. 15.

Origenes homilia 11. in Exod. ait, D

Orig. hom. 11. in Exod.

omne, quod faciunt Sancti, in conspectu Dei faciunt: peccator à conspectu Dei fugit. Adam postquam peccavit, fugit à conspectu Domini, & interrogatus respondit: *Audi vi, Domine, vocem tuam & abscondi me quia eram nudus.* Cain exivit à facie Domini, quia indignus erat conspectu Dei. Et notandum, quod tam diu Adam fuit justus, quam diu se conservavit in divina præsentiā. Unde dixit ei Deus: *Adam, ubi es?* Cum justus esses, coram me eras, nec te quarebam, nunc *Ubi es?* &c.

Gen. 3.

Adam justus, quousq. Deum præsentem cogitavit.

De Abel inquit Iosephus: In omnibus, quæcunque gerebat, putabat Deum esse præsentem, hinc mutua divini amoris benevolentia, hinc respectus oculorum Dei ad eum, & ejus ad Deum, *Et ad munera ejus, &c.* Cain è contra, secundum aliquos, non credens divinam præsentiā,

Ioseph. l. 1. de Antiq. c. 4. Abel Deum præsentem semper cogitabat. Cain Deum

statuerat oculo declinare in terram, &c. Unde egressus est à facie Domini, & sui eum peccati nunquam pœnituit.

præsentem non credebatur.

Observat Origen. quod justī, si quandoque aliquid mali faciunt, vel illud, inquit, coram Deo faciunt. *Tibi soli peccavi, & malum coram te feci.* Qui malum coram Deo facit, continuò pœnitent, & dicit: *Peccavi* qui autem discedit à conspectu Dei, nescit converti, & peccatum pœnitendo purgare. Hoc interest inter malum coram Deo facere, & à conspectu Dei discedere.

Psal. 50.

Præsentiā Dei recordatio justis etiam peccantibus proficua.

Est occupatissimus sit homo in negotiis, hoc tamen divinæ præsentiæ exercitio in sua semper recollectione conservat, nec aliquid de suo profectu amittit. *Quærit D. Ambr. unde tantus Rex, qualis erat David, regni negotiis occupatus, nihil de suo profectu amitteret, quin multum operando augeter. Respondet? Ex eo, quod Deum sibi præsentem faciebat in omnibus negotiis, in omnibus consiliis, &c. Deum ceu præsentem alloquebatur, cum ait *Septies in die laudem dixi tibi.* Septies, inquit Ambros. hoc est, millies, sæpè sæpius, &c. Quid mirum, quod eum negotia non distraherent? Quid mirum, quod nulla in te, vel gravi, vel difficili, vel periculosa vacillaret? *Providebam Dominum in conspectu meo semper: quoniam, &c.* Si negotium tractabat cum hominibus, simul & multo plus tractabat illud cum Deo: convocabat concilium, sed in concilio stabat in Dei præsentiā. *Consilium meum justificationes tuas.* Hebr. *Justificationes tuas, viri consilii mei.* q. d. Audio quidem libenter homines, sed libentius Deum: aures habeo ad homines, sed etiam ad Deum, &c. Sic, sic in rebus agendis.*

Hominem quantumvis occupatum conservat collectum. D. Ambros.

Psal. 118.

David semper sibi præsens, quia semper Deum præsentem cogitabat.

Psal. 15.

Psal. 118.

Hebr. Davidis consilii leges Dei.

Sanctis illis animalibus quatuor facierum semper conservabatur facies eò versa, unde discedebant, sicque discedebant, & non discedebant. Quod si ad momentum discedebant, ut fulgura revertebantur. Ita se gerit justus: semper faciem conversam habet ad Deum in suis occupationibus, studiis, ac negotiis: si quid enim cum hominibus gerit, detinet faciem versam ad Deum: si legit, si scribit,

Ezec. 1.

C c 3. sem-

Semper respicit in faciem Christi sui. Quod si aliquando ob proximum discedit ad Deum ut fulgur revertitur: si in hisce terrenis negotiis aliquando accidit, ut ad terram declinet oculos, mox erigit ad montem, uide veniat auxilium, mox figit in Deum, sicque coram Deo quicquid facit, rectè facit.

Deum presentem semper habentes sunt Angeli.

¶ Qui stant semper in Dei presentia, sunt Angeli, aut homines angelici. Angeli stant semper in Dei presentia. Angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in Cælis est, qui licet mittantur ad hominum custodiam, à divinâ tamen presentia nunquam discedunt: ambulant (ut nostro more loquamur) cum homine, stant, manducant, tractant negotia, sed semper sunt in divina presentia. Ego sum Raphaël, dixit idem ad Tobiam, unus ex septem, qui astamus ante Dominum, idque agebat post omnia itinera, post peracta negotia, post acceptam à Gabelo pecuniam, &c. q. d. In omnibus itineribus, ac negotiis item astabam ante Dominum, non idèd Dei visione carebam. Sic ad Zachariam Gabriel: Ego sum Gabriel, qui asto ante Dominum. Unde colligitur, huic exercitio deditos non solum Angelos, sed etiam Seraphinos esse, & per consequens homines inchoativè beatos.

Tob. 12

Luc. 1.

Immo & Seraphini, usq; inchoativè beati.

Visio est tota merces. Ut beatitudo perfecta in patria consistit in visione divinæ faciei, sic nunc inchoativa per fidem consistit in hoc divino intuitu, &c. Glor.

3. Reg. 17. Gl. ord. ibid. Presentia Dei per fidem est artha presentia per speciem.

ordinaria ad illud 3. Reg. Vivit Dominus Deus Israel, in cuius conspectu sto. In conspectu, inquit, Domini stat justus modo, stabit & in futuro. Hæc enim per fidem, & amorem divina presentia artha est felicissima, ac beatissima illius presentia, qua Angeli, & justi sunt beati. Semper Dei meminervis (inquit S. Ephrem) & Cælum mens tua evadet. Sic & D. Bonavent. Cum summa beatitudo, & gloria consistat in jugi visione Dei, huiusmodi beatitudinis imitatio est jugis memoria Dei.

Ephrem ser. de patientia. Bonav. l. 2. de proces. relig. c. 20.

3. Reg. 10. Ephef. 2.

His, qui nunc semper sunt in divina presentia, multò melius illud quadrat, quod olim Regina illa de aulicis Salomonis obstupescens dixit: Beati viri tui, &

beati servi tui, qui sunt coram te semper. Hi sunt cirves Sanctorum, & domestici Dei, non quidem extra muros, sed à cubiculis secretioribus: Angelorum, videlicet, conservi, Seraphinorum astantium, penè dixerim, æmuli.

¶ Ut Seraphini fuerunt illi primi, in quibus Henoch, qui toto vitæ tempore ambulavit cum Deo. O nos miseros, qui nec per horam possumus esse in Dei presentia! Et Noë, cui Dominus: Ingredere tu, & omnis domus tua in arcam, te enim vidi justum coram me in generatione hac. q. d. Noë justus ex qua coram me solus ambulat (ut ibidem ponderat Chrysof.) idèd te solum video justum. Videbat proculdubio alios justos, sed justos ante homines, hypocritas: sed hic amator Dei ante Deum justus erat, qui idèd justus, quia ante Deum. Hic certe nec passum efferebant, nisi ante Deum, &c. Moses in visibilem tanquam videns sustinuit, hoc est, Deum, quem non videbat, quia invisibilis est, ita sustinebat, ac si iphs oculis videret. Syriac. Spem habuit, semper cogitabat, ac si vidisset Deum invisibilem, &c. Sic semper hi Seraphini ardentes adstabant ante Dominum, cogitatione nimirum, & amore, actibus intellectus, voluntatis, quibus quasi alis volabant, &c. Incipiamus igitur modò esse in Dei presentia, ut in eadem simus, & in futuro, &c.

Gen. 5.

Gen. 7.

presentia Dei.

Heb. 11.

Moses presentem Deum

ac si vidisset Deum invisibilem, &c.

Sic semper

bat. Syriac.

De Orationibus jaculatoriis, quibus facile, simul & fructuose in Dei presentia esse possumus.

PUNCTVM LVIII.

Conservat sese homo admodum fructuosè in Dei presentia quibusdam affectuosis aspirationibus in Deum, eâ promptitudine, facilitate, ac frequentia è corde eductis, quâ aspirat, vel respirat omnis spiritus. Chrysof. Omnis respiratio laudet Dominum. His alluetus David: Os meum aperui, & attraxi spiritum. Arrenda. ibid.

Presentiam Dei habere

per facile.

promptitudine, facilitate, ac frequentia

è corde eductis, quâ aspirat, vel respirat

omnis spiritus. Chrysof. Omnis respiratio

laudet Dominum. His alluetus David:

Os meum aperui, & attraxi spiritum.

Arrenda. ibid.